

Arrest

nr. 121 464 van 26 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben, Yezidi te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Kabardue, gelegen in het Faida subdistrict (Noord-Irak). Uw familie zou in de landbouw actief zijn geweest en op verschillende plaatsen, afhankelijk van de plaats waar ze werkten, hebben verbleven. In 1994 zou u, met uw familie, in Al Jazeera complex, Sinjar, provincie Mosul (Centraal-Irak), gaan wonen zijn. Rond 2000-2001 zou uw broer (J.A.Z.) (OV X, CG 07/11933) een winkeltje begonnen zijn. In februari 2007 zouden twee personen, (F.S.) en (M.A.) - Arabieren afkomstig uit het dorp Umm Jeresh - door de Amerikanen zijn doodgeschoten. Hierop volgend zou (J.A.Z.) problemen hebben gekregen met de families van (F.S.) en (M.A.) die uw broer beschuldigden van het doorgeven van informatie aan

de Amerikanen. Op welke manier uw broer aan deze twee overleden personen gelinkt werd en waarom de families hem beschuldigden is u niet duidelijk. De families van (F.S.) en (M.A.) zouden verschillende keren bij jullie thuis naar (J.A.Z.) zijn komen vragen. Jullie hadden op dat moment echter geen idee waar (J.A.Z.) zich bevond daar hij niet meer naar huis zou zijn teruggekeerd zijn (F.S.) en (M.A.) werden doodgeschoten. Korte tijd nadat deze personen werden gedood zou een vriend van (J.A.Z.), (A.), bij jullie thuis zijn langsgeweest en jullie hebben meegedeeld dat (J.A.Z.) op een veilige plaats zat ondergedoken. Een twintigtal dagen na het overlijden van (F.S.) en (M.A.) zou (J.A.Z.) jullie telefonisch hebben gecontacteerd en jullie hebben meegedeeld dat hij het land was ontvlucht en zich in Turkije bevond. Een tweetal maand later zouden jullie door de families van (F.S.) en (M.A.) met de dood zijn bedreigd indien jullie niet zouden zeggen waar (J.A.Z.) zich bevond. Uit vrees zouden jullie vervolgens Al Jazeera complex verlaten hebben en naar Hardan, Sinun-district in Sinjar, zijn gegaan waar jullie bij (M.), een vriend van uw overleden vader, konden verblijven. Uw broer (J.A.Z.) was ondertussen in België aangekomen waar hij 23 april 2007 een asielaanvraag indiende en op 8 januari 2008 de vluchtelingenstatus kreeg toegekend. Tijdens jullie verblijf in Hardan zouden jullie er aanvankelijk geen problemen hebben gekend. Nadat jullie er ongeveer een jaar hadden verbleven zou (M.) op een dag zijn thuisgekomen met de boodschap dat jullie zijn woning moesten verlaten. Hij zou door de broer van (F.S.) zijn aangesproken op jullie verblijf bij hem. Ook zou hij te kennen hebben gegeven dat hij ondertussen had vernomen dat (J.A.Z.) zich in Europa bevond en dat jullie gelogen hadden door hem wijs te maken dat jullie niet wisten waar (J.A.Z.) verbleef. Jullie zouden hierop ook Hardan verlaten hebben en begin 2008 naar Kabardue, Faïda - waar jullie bij uw grootmoeder gingen wonen - zijn teruggekeerd. U zou vanaf dan in de bouw zijn beginnen werken. Ongeveer een jaar nadat jullie naar Kabardue terugkeerden zou u via uw oom, die het op zijn buurt ook 'via via' had vernomen, te weten gekomen zijn dat (F.S.) en (M.A.) voordien behoorden tot de extremistische groepering 'Dawlat Iraq al Islamiya' en daarom door de Amerikanen werden gedood. Ook u en uw overige drie broers hadden toen reeds de intentie om Irak te verlaten doch bij gebrek aan financiële middelen was dit niet direct mogelijk. In 2009 zouden uw twee broers (B.) en (Ma.) als eerstvolgende, zij waren de oudsten na het vertrek van (J.A.Z.), Irak hebben verlaten en naar Duitsland zijn gereisd. In 2011 zou u lid geworden zijn van de Yezidisch partij "Hezib Al Taqadem al Yezidi". Uw schoonbroer, die al langer lid was van deze partij, zou reeds voordien meermaals geprobeerd hebben u te overtuigen u bij deze partij aan te sluiten. U zou echter geen enkele politieke interesse hebben gehad en u louter bij deze partij hebben aangesloten omdat uw schoonbroer u had gezegd dat u dan eventueel een job zou kunnen krijgen in een bureau van de partij. Daar u ook al de intentie had om het land te verlaten en u schrik had uw identiteitskaart te verliezen zou u in mei/juni 2012 uw identiteitskaart hebben meegegeven met enkele Yezidi's uit België die naar Lalish op bezoek kwamen. Zij bezorgden uw identiteitskaart vervolgens aan uw broer (J.A.Z.). In juli 2012 zou u tweemaal gepoogd hebben met een visum voor Italië - u diende zagezegd in opdracht van uw firma naar Italië te reizen om er een opleiding volgen - Irak te verlaten. U zou echter één keer in Turkije en één keer in Libanon zijn tegengehouden - de firma waarvoor u zagezegd werkte zou niet meer hebben bestaan - en naar Irak zijn teruggestuurd. Op 14 oktober 2012 zou u samen met een aantal vrienden aan een controlepost door de 'Assayish' (Koerdische veiligheidsdienst) zijn tegengehouden. Toen ze jullie identiteitskaarten vroegen en u uw kaart niet kon voorleggen, zou u zijn meegenomen. Tijdens de controle zouden ze uw lidkaart van de Yezidi partij hebben gevonden. Hierop zou u gedurende een 5-tal maanden zijn vastgehouden en verhoord. Ze zouden u vragen hebben gesteld over uw lidkaart, de partij, andere leden, etc. Daar u niets wist zou u nooit enige informatie hebben kunnen geven. Uiteindelijk zouden de Assayish u hebben voorgesteld voor hen te werken. U diende informatie te verzamelen over de partij en u diende deze aan één van hun contactpersonen door te geven. Jullie spraken af dat hij u één keer per maand zou bellen om elkaar op een bepaalde plaats te ontmoeten. U ging hiermee akkoord en werd vervolgens vrijgelaten. In de daaropvolgende dagen zou u uw vlucht uit Irak hebben voorbereid en op 2 april 2013 zou u, met uw jongste broer (R.), Irak hebben verlaten en naar Turkije zijn gereisd. Daar zouden jullie een viertal maanden verbleven hebben alvorens naar België verder te reizen. U zou op 22 augustus 2013 in België zijn aangekomen en diende op 23 augustus 2013 een asielaanvraag in. Daar (R.) last heeft van astma en niet verstoep in een vrachtwagen kon verder reizen zou hij in Turkije zijn achtergebleven in afwachting van een vervoersalternatief. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer : uw identiteitskaart, uw lidkaart van de Yezidische partij en uw Iraaks paspoort.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er geenszins in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten om twee redenen. Vooreerst zou u Irak verlaten hebben uit vrees voor wraakacties van de families van twee Arabieren die in 2007 door de

Amerikanen werden doodgeschoten. Uw broer (J.A.Z.) zou indertijd door deze families ervan zijn beschuldigd informatie te hebben doorgegeven aan de Amerikanen en hierop Irak hebben verlaten. U en uw overige broers zouden, in de loop der jaren, ook allemaal Irak hebben verlaten uit vrees voor verdere wraakacties van deze families. Voorts zou u ook uw land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor de Koerdische veiligheidsdiensten, de Assayish, die eisten dat u voor hen zou spioneren en informatie zou doorgeven over de Yezidische partij "Hezib al Taqadem al Yezidi. Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet kan echter geen enkel geloof worden gehecht aan uw relaas.

Zo heeft u allereerst geenszins weten te overtuigen dat u, na het vertrek van uw broer (J.A.Z.) in 2007, systematisch en persoonlijk werd geviseerd door de Arabische families met wie (J.A.Z.) problemen kende en mede omwille hiervan Irak anno 2013 diende te verlaten.

Zo blijkt u vooreerst amper enige kennis te hebben over de feiten die zich voordeden in 2007 en omwille waarvan (J.A.Z.) het land diende te verlaten. U verklaarde dat (J.A.Z.) het land moest verlaten nadat twee Arabieren, (F.S.) en (M.A.), door de Amerikanen werden doodgeschoten (zie gehoorverslag CGVS p. 20), dit terwijl volgens (J.A.Z.) zijn eigen verklaringen slechts één Arabier toen door de Amerikanen werd gedood (zie gehoorverslag (J.A.Z.) CGVS 15/10/2007 p. 8 en 9). Gezien u beweerde dat u thuis werd lastiggevallen na het vertrek van (J.A.Z.) door familie van de gedode Arabieren en u hen tot op heden zou vrezen, mag toch minstens worden verwacht dat u zou weten of het hierbij om twee families, van twee vermoorde Arabieren, dan wel om één familie, van één vermoorde Arabier gaat. U bleek ook geen idee te hebben van hetgeen zich precies heeft afgespeeld in 2007, op welke manier uw broer gelinkt werd aan de moord op die Arabier(en) en/of waarom hij door hun familie(s) werd beschuldigd. Evenmin kon u aangeven hoe uw broer (J.A.Z.) wist dat hij werd beschuldigd. (J.A.Z.) zou direct nadat die Arabier(en) door de Amerikanen werden doodgeschoten, zijn ondergedoken en vervolgens zijn vertrokken. Waar, waarom en hoelang hij ondergedoken zat alvorens hij Irak verliet, kon u evenmin aangeven. U stelde hierbij dat (J.A.Z.) wist dat er iets zou gebeuren. U nogmaals gevraagd hoe (J.A.Z.) wist dat hij problemen zou kennen, stelde u zonder meer dat de 'protection officer' deze vraag maar aan (J.A.Z.) zelf moet stellen en u merkte uitdrukkelijk op niet te weten wat er met uw broer is gebeurd (zie gehoorverslag CGVS p. 20 ev.). Er kan tot op zekere hoogte begrip worden opgebracht voor het feit dat het gaat om feiten die dateren van een zestal jaar terug alsook het feit dat u analfabeet bent. Echter, gezien u zich ondermeer beroept op deze feiten, aanhaalde dat u, volgend op het vertrek van (J.A.Z.), ook problemen zou hebben gekend met dezelfde Arabieren én dat u, alsook uw andere broers, uit vrees voor represailles van deze Arabische familie(s), allen Irak ontvluchtten (zie gehoorverslag CGVS p. 15) is het geenszins onredelijk van u te verwachten dat u een gedegen kennis zou hebben van deze problematiek. Dit eens temeer gelet op het feit dat uw broer (J.A.Z.) eveneens in België verblijft - hij kreeg de vluchtelingenstatus toegekend in 2008 - en u geregeld contact met hem heeft. Dat u uw broer wel om bijkomende informatie zou hebben gevraagd maar dat hij u zou hebben geantwoord dat het beter is er niet over te praten (zie gehoorverslag CGVS p. 22), lijkt in het kader van uw lopende asielaanvraag hoogst onwaarschijnlijk. Hoe dan ook, dit volstaat hoegenaamd niet om uw gebrekkige kennis te vergoelijken. U toont immers niet aan dat u zich voordien in Irak dan wel nu via andere kanalen - u heeft nog steeds contact met uw moeder en zus (zie gehoorverslag CGVS p. 14) - kon/kan informeren. Uw onwetendheid raakt aan de kern van uw relaas en zet uw geloofwaardigheid op de helling.

De geloofwaardigheid van de problemen die u, volgend op het vertrek van (J.A.Z.), nog zou hebben gekend met de Arabische familie(s) wordt nog bijkomend ondermijnd door volgende bevindingen. U stelde dat u en uw familie in Al Jazeera complex 5 keer het bezoek kregen van Arabieren die naar (J.A.Z.) op zoek waren. Aanvankelijk zouden ze vriendelijk geweest zijn maar uiteindelijk bedreigden ze jullie met de dood als jullie niet zouden zeggen waar (J.A.Z.) zich bevond (zie gehoorverslag CGVS p. 22). Jullie zouden hierop jullie woning verlaten hebben en naar Hardan zijn gegaan waar jullie introkken bij (M.), een vriend van uw overleden vader. Sinds jullie in 2007 Al Jazeera verlieten zouden jullie niet meer zijn lastiggevallen door deze Arabieren. U verklaarde wel dat, ongeveer een jaar nadat jullie in Hardan gingen wonen, de broer van (F.S.) aan (M.) meedeelde dat hij jullie niet langer onderdak mocht geven. Waar (M.) contact had met de broer van (F.S.) en hoe deze laatste te weten kwam dat jullie in Hardan bij (M.) verbleven, kan u niet zeggen (zie gehoorverslag CGVS p. 24). Hierbij is tevens opmerkelijk dat de familie van (F.S.), indien deze daadwerkelijk naar u en uw familie op zoek zouden geweest zijn én uiteindelijk te weten kwamen dat jullie bij (M.) verbleven, jullie daar nimmer zijn komen zoeken en/of lastigvallen. Dat de broer van (F.S.) jullie daartegen, via (M.), laat weten dat hij jullie verblijfplaats kent en jullie hierbij nog de kans geeft om jullie elders te vestigen, doet in niet geringe mate afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de vervolging die u zou moeten vrezen. Ook de vaststelling dat u en uw familie, wetende dat de familie van (F.S.), die voordien doodsbedreigingen uitte ten aanzien van jullie, op de hoogte was van jullie verblijfplaats bij

(M.), nog twee à drie dagen terplekke bleef alvorens de woning van (M.) te verlaten, ondermijnt eveneens uw beweerde vrees voor vervolging.

Voorgaande bevindingen terzijde, u verklaarde zelf dat jullie vervolgens, sinds jullie terugkeer naar Kabardue begin 2008, en dit tot aan uw vertrek in 2013, geen enkel probleem meer kenden met de familie(s) van de vermoorde Arabier(en) (zie gehoorverslag CGVS p. 24 - 25). U verklaarde wel dat jullie bang waren en wees er op dat het toen misschien niet geweten was dat jullie in Faida verbleven en u vreesde dat de Arabieren uit de regio informatie zouden doorgeven. Los van het feit dat jullie geen problemen kenden in Kabardue blijkt uit uw verklaringen echter nergens dat jullie effectief werden gezocht. Waar u poogt te laten uitschijnen dat het mogelijks niet geweten was dat u in Faida verbleef en dat het altijd kon dat de informatie over jullie verblijf zou worden doorgegeven, moet worden opgemerkt dat dit geen steek houdt. U verklaarde immers zelf dat u, sinds u in Kabardue ging wonen, in de bouw ging werken en hiervoor op verschillende plaatsen kwam, zelfs ook in Faida (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Indien u daadwerkelijk uw verblijf wilde verborgen houden en vreesde dat jullie daar zouden kunnen worden opgespoord, is het geenszins aannemelijk dat u zich naar verschillende plaatsten begaf om er te werken. Dat niemand jullie, ondanks uw werk op verplaatsing, in de regio Faida kwam zoeken, wijst er eens te meer op dat uw beweringen betreffende uw vervolging uitgaande van de familie(s) van de vermoorde Arabier(en) geen steek houden. Dit wordt eens te meer bevestigd door de vaststelling dat uw familie die tot op heden nog steeds in Kabardue woont, ook sinds uw vertrek geen enkel probleem meer heeft gekend met de familie(s) van de in 2007 gedode Arabier(en) (zie gehoorverslag CGVS p. 14).

Ook al worden de problemen van uw broer (J.A.Z.) niet in twijfel getrokken, uit voorgaande blijkt duidelijk dat u en uw familie sinds 2007 niet meer persoonlijk in contact kwamen met de familie(s) van de vermoorde Arabier(en) en sedert begin 2008, na jullie terugkeer naar Kabardue, op geen enkele manier nog iets vernamen van deze familie(s). Dat u anno 2013 Kabardue, uit een vrees door deze familie(s) te worden gedood omwille van hetgeen uw broer (J.A.Z.) indertijd meemaakte, diende te verlaten, kan geenszins worden volgehouden.

Ook bij uw verklaringen dat u werd gearresteerd door de Assayish en gedurende een 5-tal maanden werd vastgehouden omwille van uw lidmaatschap bij de Yezidische Progressieve Partij, kunnen een aantal bedenkingen worden gemaakt. U verklaarde sinds 2011 lid te zijn geworden van de Yezidische Progressieve Partij. Uw kennis aangaande deze partij bleek quasi onbestaande, doch dit rechtvaardigde u door op te merken dat u zich enkel aansloot bij deze partij omdat uw schoonbroer, die tevens lid is van de partij, u wist te overtuigen met het argument dat u dan later makkelijker een job zou vinden (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Dat dit uw enige motivatie was, kan tot op zekere hoogte worden aangenomen en kan uw gebrekkige kennis in zekere zin vergoelijken. Dat u echter niets over deze partij weet te vertellen is geenszins aannemelijk. Zo kon u niet zeggen wanneer de partij werd opgericht en wat de concrete programmapunten waren van de partij wist u evenmin. U kwam hier niet verder dan vaagweg op te merken dat de partij streeft naar rechten voor de Yezidis, doch op welke manier ze dit willen realiseren is u niet duidelijk. Behalve uw schoonbroer kon u voorts geen enkel ander lid van de partij bij naam noemen én u kon evenmin aangeven welke specifieke functie uw schoonbroer had bij deze partij (zie gehoorverslag CGVS p. 7 - 10). Ook al had u geen enkele echte politieke interesse, gelet op het feit dat uw schoonbroer u al sinds 2009 probeerde te overtuigen om u aan te sluiten, is het geenszins aannemelijk dat u niets concreets over deze partij kan vertellen. Er kan immers worden verondersteld dat uw schoonbroer bij zijn vele pogingen u te overtuigen toch enige informatie over de partij, al was het maar indirect, zou hebben meegegeven. U bleek voorts ook niet in staat duidelijk aan te geven waarom u precies in 2011 toehapte en besliste om lid te worden. U verklaarde immers dat uw schoonbroer reeds sinds hij met uw zus huwde in 2009 probeerde om u en uw familieleden te overtuigen zich aan te sluiten bij de partij. Bovendien stelde u dat uw schoonbroer al sinds 2010 naar u toe het argument gebruikte dat u mogelijks sneller/makkelijker een job zou vinden als u lid was van de partij. Wat dan uiteindelijk de doorslag heeft gegeven en waarom u dan uiteindelijk in 2011 wél besliste om u effectief aan te sluiten bij de partij, kan u evenwel niet verduidelijken (zie gehoorverslag CGVS p. 8 en 9). Dat u uiteindelijk toegaf in 2011 om lid te worden van de partij mag eens te meer verbazen temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat u toen reeds rekening hield met het feit dat wie lid is van deze partij mogelijks problemen zou kunnen krijgen - u stelde dat niemand voor deze partij wilde werken én zelf wilde u niemand inlichten van uw lidmaatschap uit schrik om problemen te krijgen (zie gehoorverslag CGVS p. 9 en 10). Dat u zich effectief in 2011 zou hebben aangesloten bij de Yezidische Progressieve Partij kan voorts ten zeerste worden betwijfeld door de lidkaart - volgens u betreft het hier uw originele lidkaart (zie gehoorverslag CGVS p.11) - die u voorlegde. In tegenstelling tot uw verklaringen betreft uw kaart een louter geplastificeerde kleurenkopie bestaande uit twee aparte papieren helften die bovendien niet overeenkomen wat het formaat betreft. Bovendien blijkt uw foto achteraf te zijn toegevoegd op een reeds voordien afgestempelde achtergrond. Er kunnen dan ook de nodige vragen worden gesteld bij de authenticiteit en/of herkomst van de door u voorgelegde lidkaart.

Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat uit de beschikbare informatie (waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd) duidelijk blijkt dat in Irak alle documenten tegen betaling kunnen verkregen worden.

Voorgaande bedenkingen betreffende uw effectieve lidmaatschap terzijde, dat u Irak in 2013 diende te verlaten uit vrees voor de Assayish, kan sowieso niet worden weerhouden. U verklaarde dat u in 2011 werd gearresteerd door de Assayish omdat u, bij een controle aan een grenspost, uw identiteitskaart niet kon voorleggen én uw lidkaart van de Yezidi-partij vervolgens werd gevonden. U zou vervolgens gedurende 5 maanden zijn vastgehouden en ondervraagd over de partij, hun leden, etc. Vooreerst kan hier worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat u voor oktober 2012 nooit enig probleem zou hebben ondervonden omwille van het feit dat u uw identiteitskaart niet kon voorleggen. U verklaarde immers dat u reeds in mei/juni 2012 uw identiteitskaart had meegegeven aan een Yezidi die deze aan uw broer in België zou bezorgen. Rekening houdende met de beschikbare informatie waaruit blijkt dat, ondanks de vrijheid van Irakezen om zich binnen Irak en KRG-gebied vrij te bewegen, er toch in gans Irak nog vele - zowel vaste als wisselende - controleposten bestaan, lijkt het weinig waarschijnlijk dat u zich sinds mei/juni 2012 zonder enig geldig identificatiebewijs in Irak zou hebben verplaatst. Dat u, de situatie in Irak indachtig, gedurende 4 maanden ook nooit aan een controlepost zou zijn tegengehouden en/of zou zijn gecontroleerd, mag al eens te meer verbazen. Hoe dan ook, minstens kan worden verwacht dat u zou hebben geanticipeerd op een eventuele toekomstige identiteitscontrole en enig stuk ter identificatie op zak zou hebben gehad. Dat u dus plots in oktober 2012 zou zijn tegengehouden aan een controlepost en zou zijn meegenomen omdat u geen enkel identiteitsstuk kon voorleggen, is niet aannemelijk. Dat de veiligheidsdiensten bovendien bij deze controle uw lidkaart van de Yezidi-partij zouden hebben gevonden, is eens zo onwaarschijnlijk. U verklaarde immers zelf dat u aan niemand vertelde dat u lid was van de partij en ook niet wilde dat iemand dat zou weten omdat u reeds van in het begin schrik had hierdoor problemen te krijgen. Deze redenering indachtig, rekening houdend met het feit dat er Irak vele, ook wisselende, controleposten bestaan waar identiteitscontroles kunnen plaatsvinden én u sowieso al meerdere maanden niet in het bezit was van uw gewone identiteitskaart, kan er toch logischerwijs worden van uitgegaan dat u kost wat kost zou willen vermijden dat bij een controle uw lidkaart zou worden gevonden en u deze dus ook niet bij u zou dragen.

Voorts kunnen ook volgende bedenkingen worden gemaakt bij uw bewering als zou u gedurende 5 maanden zijn vastgehouden door de Assayish en uiteindelijk zijn gevraagd voor hen te spioneren. U stelde immers zelf geen enkele interesse te hebben in de partij en u louter omwille van een eventuele job bij de partij te hebben aangesloten. Merkwaardig genoeg heeft u dit nooit als dusdanig gemeld tijdens de ondervragingen waaraan u werd onderworpen (zie gehoorverslag CGVS p. 26). Indien u daadwerkelijk zou zijn opgepakt, vastgehouden en verhoord over de partij, kan toch redelijkerwijs worden verwacht dat u alles in het werk zou stellen om de Assayish te pogen overtuigen van uw ware motivatie die ten grondslag lag aan uw aansluiting bij de partij. Dit eens te meer gezien uw, van in het begin, bestaande vrees voor problemen indien uw lidmaatschap aan het licht zou komen. Dat u de verhoren daarentegen gewoonweg gedurende 5 maanden zou hebben ondergaan, is niet aannemelijk. Dat u uiteindelijk na 5 maanden - een periode waarin u niet de minste informatie over de partij had weten te verschaffen aan de Assayish - zou zijn vrijgelaten onder de voorwaarde dat u voor hen bij de partij zou spioneren, kan evenmin worden volgehouden. U verklaarde dat u werd vrijgelaten mits de afspraak dat u één keer per maand in contact zou staan met een zekere (J.) aan wie u de informatie zou doorgeven. U verliet echter reeds op 2 april 2013, ruim een week na uw vrijlating, Irak en u gooide uw sim-kaart weg. Ook al zou u telefonisch niet meer bereikbaar zijn, er kan minstens worden verwacht dat de Assayish u thuis zouden zijn komen zoeken indien ze u niet (meer) konden bereiken zoals afgesproken. Echter, u verklaarde uitdrukkelijk dat dit, tot op heden, geenszins het geval is (zie gehoorverslag CGVS p. 29). Voorgaande maakt dat dan ook de nodige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de problemen die u met de Assayish zou hebben gekend.

Uit het geheel van bovenstaande blijkt dat u er geenszins in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald door artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Naast bovenstaande beoordeling dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

U verklaarde afkomstig te zijn uit het dorp Kabardue, gelegen in Faïda-subdistrict in Noord-Irak. Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige

bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht op werpen op voorgaande. Uw identiteitskaart en paspoort bevatten enkel uw persoonsgegevens en gegevens met betrekking tot uw reis uit Irak en deze staan niet ter discussie. Uw lidkaart van de Yezidi-partij werd hoger reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 16 *juncto* artikel 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van de rechten van verdediging en van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*.

Verzoeker wijst erop dat het gehoorverslag niet werd ondertekend. Volgens hem is de handtekening een substantiële vormvereiste zonder dewelke enkel tot de ongeldigheid van het gehoorverslag en van de hierop gebaseerde bestreden beslissing kan worden besloten. De handgeschreven handtekening waarborgt immers de authenticiteit en de identificatie van de auteur. Door het ontbreken van de handtekening kan de auteur niet geïdentificeerd worden en kan dus op geen enkele wijze worden nagegaan of het gehoorverslag werd opgesteld door een daartoe gemachtigd ambtenaar. De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

Verder wijst verzoeker erop dat zijn broer (J.A.Z.) wel degelijk over twee Arabieren heeft gesproken, maar dat beiden van dezelfde stam zijn en dat dus werd gesproken over één familie, wat het verschil met verzoekers eigen verklaringen kan verklaren. Verzoekers raadvrouw had daarom een kopie van (J.A.Z.)'s gehoorverslag gevraagd, doch er werd enkel een kopie van pagina 8 en 9 gevoegd. Er is niet na te gaan of in de rest van het gehoorverslag sprake was van een andere Arabier behorende tot dezelfde stam. Gelet op de erkenning van zijn broer, zijn diens problemen niet betwistbaar. Onder verwijzing naar de UNHCR *Eligibility Guidelines* aangaande Irak van 31 mei 2012 meent verzoeker dat er dan ook geloof gehecht kan worden aan wraakacties tegen de volgende oudste broers in lijn in gevolge de praktijken van bloedwraak. Verzoekers familie die momenteel nog in Kabardue woont, betreft enkel vrouwen. Verzoeker hield zich daar ook zeer *"low profile"*.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij wel degelijk enige kennis van zijn partij aan de dag heeft gelegd. Hij is pas in 2011 lid geworden omdat hem pas in 2010 werk werd beloofd hierdoor. Pas in 2011 kon hij zijn papieren naar het bureau in Sinjar opsturen omdat hij toen pas wist dat hij zich niet in persoon diende te begeven naar Sinjar hiervoor. Verzoeker beschikte in 2012 wel nog over zijn paspoort en had deze normaal altijd op zak, maar toen hij werd aangehouden had hij deze echter niet mee. Na vijf maanden vasthouden geloofde men uiteindelijk dat verzoeker een zeer lage persoon was in de organisatie, hetgeen de enige reden is waarom hij werd vrijgelaten. De vorm van zijn lidkaart schrijft verzoeker toe aan de gebrekkige computerinfrastructuur van de partij.

Verzoeker wijst er verder op dat niet betwijfeld wordt dat hij Yezidi is en dat de situatie voor Yezidi's in heel Irak uitermate precair is. Verzoeker verwijst naar verschillende rapporten en meent dat de huidige veiligheidstoestand in Irak van die aard is dat subsidiaire bescherming kan worden toegekend. Hij wijst er tevens op dat de Iraakse autoriteiten niet in staat zijn zichzelf te beschermen en evenmin in de mogelijkheid zijn om hem individuele bescherming te bieden.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"* en van de zorgvuldigheidsplicht.

In de bestreden beslissing is geen twijfel over het feit dat verzoeker afkomstig is uit Noord-Irak en Yezidi is.

De nood voor het verlenen van subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient te worden beoordeeld op het ogenblik van de te nemen beslissing. Verweerder nam de bestreden beslissing op 14 juni 2013 op basis van informatie van 12 april 2013. Deze informatie is niet meer actueel. Ook is er geen actuele informatie voorhanden over de positie van Yezidi's in Irak sinds begin 2013. Mei 2013 was de bloedigste maand sinds jaren en het aantal burgerslachtoffers komt terug op het niveau van 2007, toen wel nog subsidiaire bescherming werd toegekend.

Het geweld in Irak neemt danig grote proporties aan dat er sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict. Dit geldt volgens verzoeker voor gans Irak en dus ook voor het noorden. Verzoeker verwijst naar een reeks persartikelen. Onder verwijzing naar een persbericht van het CGVS van 2007 stelt verzoeker nog dat er geen enkele reden is om een kandidaat-vluchteling, afkomstig uit Irak, vandaag anders te behandelen of minder bescherming te bieden dan een tijd geleden toen dezelfde situatie zich voordeed. Volgens verzoeker is het gelijkheidsbeginsel dan ook geschonden.

Onder verwijzing naar een reeks rapporten stelt verzoeker nog dat de positie van Yezidi's van die aard is dat hij wordt blootgesteld aan ernstige schade.

2.1.3. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: zijn gehoorverslag (stuk 3), een e-mail van zijn raadvrouw van 11 december 2013 en een uittreksel uit het gehoorverslag van zijn broer (stuk 4), de UNHCR *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq* van 31 mei 2012 (stuk 5), de "Operational Guidance Note, Iraq" van het UK Border Agency van december 2011 (stuk 6), het rapport "Violence in Iraq: the growing risk of serious civil conflict" van CSIS van 9 september 2013 (stuk 7), acht persartikelen (stukken 8-15), een persbericht van het CGVS van 2007 (stuk 16) en het rapport "Yezidis current news in Northern Iraq" van de Yezidi Human Rights Organization International van 19 april 2013 (stuk 17).

2.1.4. Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen de COI Focus "IRAK – De actuele veiligheidssituatie in Noord-Irak" van 20 december 2013 (bijlage 1).

2.2.1. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Voorts bestaat er geen rechtsregel die bepaalt dat de commissaris-generaal verzoeker op voorhand had moeten confronteren met alle vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd.

2.2.2. Dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden

toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoeker stelt dat het ontbreken van de handtekening van de interviewende ambtenaar, de "*protection officer*", op het gehoorverslag ingevolge artikel 16 *juncto* artikel 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de vernietiging van de bestreden beslissing moet leiden omdat het gaat om een substantiële vormvereiste, dient opgemerkt dat de handtekening van de *protection officer* op een gehoorverslag geen substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste is (RvS 20 januari 2004, nr. 127.218). Verzoeker toont bovendien niet aan dat het gehoorverslag een inhoudelijk foute weergave van zijn verklaringen bevat (RvS, a.w.). Er kan dan ook niet worden aangenomen dat het gehoorverslag niet de bestreden beslissing kan ondersteunen.

Waar verzoeker argumenteert dat zijn raadvrouw een kopie van het gehoorverslag van zijn broer (J.A.Z.) had gevraagd, doch dat enkel twee pagina's van dit gehoorverslag werden gevoegd, dient opgemerkt dat de relevante passages van het gehoorverslag van verzoekers broer zich in het administratief dossier bevinden (zie map 'Landeninformatie') en dat hieruit voldoende duidelijk blijkt dat zijn broer enkel sprak over één Arabier, (F.S.). Verzoekers raadsman heeft deze passages, die de bestreden beslissing ondersteunen, ontvangen met het administratief dossier.

Waar verzoeker aanvoert dat er een spraakverwarring ontstond daar zijn broer (J.A.Z.) wel degelijk over twee Arabieren sprak maar dat deze tot dezelfde stam behoren en dus over één en dezelfde familie werd gesproken, dient opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde dat de twee Arabieren die gedood zouden zijn, (F.S.) en (M.A.), wel uit hetzelfde dorp kwamen maar tot verschillende stammen behoorden (gehoorverslag CGVS, p. 20). Gelet op de centrale rol die de dood van deze Arabier(en) in verzoekers asielrelaas speelt (spelen), kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker in staat is op coherente wijze aan te duiden of het om één dan wel twee gedode Arabieren en hun families gaat (zie gehoorverslag CGVS broer in map 'Landeninformatie'). Bovendien weet verzoeker niet wat de link is tussen zijn broer en deze Arabieren en op welke manier zijn broer op de hoogte kwam van de beschuldiging aan zijn adres deze Arabieren gedood te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 20 en 21). Verzoeker weet evenmin wat er met zijn broer gebeurde nadat die beschuldigd werd (gehoorverslag CGVS, p. 22). Aangezien verzoeker zich op dezelfde feiten beroept als zijn broer en deze broer zich eveneens in België bevindt en verzoeker bezoekt, alsook gelet op het contact met zijn zus en zijn moeder in Irak (gehoorverslag CGVS, p. 13 en 14), kan redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat hij zich de moeite getroost om zich terdege te informeren omtrent de personen en gebeurtenissen die de essentie van zijn asielrelaas vormen. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. Verzoekers verwijzing naar een algemeen rapport van UNHCR (verzoekschrift, stuk 5) is onvoldoende om zijn vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Verder stelt verzoeker dat het enkel vrouwelijke familieleden zijn die momenteel nog in Kabardue verblijven en dat verzoeker zich ten tijde van zijn verblijf aldaar zeer "*low profile*" hield. Er kan echter niet worden ingezien waarom vrouwelijke familieleden niet zouden kunnen worden lastiggevallen door de families van de gedode Arabieren. Daarnaast werkte verzoeker in Kabardue en omgeving in de bouwsector (gehoorverslag CGVS, p. 5-6), hetgeen niet te rijmen valt met het profiel van iemand die beweert zich "*low profile*" te houden.

De bestreden beslissing stelt verder: *“De geloofwaardigheid van de problemen die u, volgend op het vertrek van (J.A.Z.), nog zou hebben gekend met de Arabische familie(s) wordt nog bijkomend ondermijnd door volgende bevindingen. U stelde dat u en uw familie in Al Jazeera complex 5 keer het bezoek kregen van Arabieren die naar (J.A.Z.) op zoek waren. Aanvankelijk zouden ze vriendelijk geweest zijn maar uiteindelijk bedreigden ze jullie met de dood als jullie niet zouden zeggen waar (J.A.Z.) zich bevond (zie gehoorverslag CGVS p. 22). Jullie zouden hierop jullie woning verlaten hebben en naar Hardan zijn gegaan waar jullie introkken bij (M.), een vriend van uw overleden vader. Sinds jullie in 2007 Al Jazeera verlieten zouden jullie niet meer zijn lastiggevallen door deze Arabieren. U verklaarde wel dat, ongeveer een jaar nadat jullie in Hardan gingen wonen, de broer van (F.S.) aan (M.) meedeelde dat hij jullie niet langer onderdak mocht geven. Waar (M.) contact had met de broer van (F.S.) en hoe deze laatste te weten kwam dat jullie in Hardan bij (M.) verbleven, kan u niet zeggen (zie gehoorverslag CGVS p. 24). Hierbij is tevens opmerkelijk dat de familie van (F.S.), indien deze daadwerkelijk naar u en uw familie op zoek zouden geweest zijn én uiteindelijk te weten kwamen dat jullie bij (M.) verbleven, jullie daar nimmer zijn komen zoeken en/of lastigvallen. Dat de broer van (F.S.) jullie daartegen, via (M.), laat weten dat hij jullie verblijfplaats kent en jullie hierbij nog de kans geeft om jullie elders te vestigen, doet in niet geringe mate afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de vervolging die u zou moeten vrezen. Ook de vaststelling dat u en uw familie, wetende dat de familie van (F.S.), die voordien doodsb bedreigingen uitte ten aanzien van jullie, op de hoogte was van jullie verblijfplaats bij (M.), nog twee à drie dagen terplekke bleef alvorens de woning van (M.) te verlaten, ondermijnt eveneens uw beweerde vrees voor vervolging.”* De Raad stelt vast dat verzoeker geen inhoudelijk verweer voert tegen deze motieven. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Met betrekking tot zijn beweerde lidmaatschap van de Yezidische Progressieve Partij, komt verzoeker niet verder dan te stellen dat hij wel degelijk enige kennis van deze partij aan de dag heeft gelegd en dat hij er enkel lid van was om aan werk te geraken. Verzoeker komt dan ook niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal en het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Ook verzoekers verklaring in onderhavig verzoekschrift dat hij steeds zijn paspoort op zak had, behalve de dag dat hij werd opgepakt, is een blote *post factum*-bewering, aangezien verzoeker nergens tijdens zijn gehoor melding maakte van zijn paspoort als alternatief voor zijn identiteitskaart bij checkpoints en controlepunten, zelfs niet wanneer hem expliciet op het risico om zonder identiteitskaart rond te lopen, werd gewezen (gehoorverslag CGVS, p.25). Verzoeker wijt verder de vorm van zijn lidkaart aan de gebrekkige computerinfrastructuur van de partij, doch hiermee geeft hij geen verklaring voor de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat zijn foto achteraf blijkt toegevoegd op een reeds voordien afgestempelde achtergrond. Dit klemt des te meer daar uit door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map ‘Landeninformatie’) blijkt dat in Irak alle documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Verzoeker brengt geen stukken bij waaruit blijkt dat deze informatie onjuist of achterhaald is.

Waar verzoeker wijst op de veiligheidssituatie van Yezidi's in Irak en verwijst naar een aantal rapporten (verzoekschrift stukken 5-7), merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoeker noch bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens zijn gehoor op het CGVS melding maakte van een vrees voor vervolging louter omwille van het feit dat hij Yezidi is (administratief dossier, stukken 5 en 10). Nochtans mag van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Daar waar verzoeker verwijst naar zijn behoren tot de Yezidi-minderheid en citeert uit algemene informatie aangaande de situatie van deze minderheid in Irak, dient te worden opgemerkt dat uit zowel deze informatie als de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier (zie map ‘Landeninformatie’) en zoals neergelegd door verweerder (nota met opmerkingen, bijlage 1) weliswaar blijkt dat de Yezidi-gemeenschap in Irak te kampen heeft met een aantal moeilijkheden doch dat uit deze informatie niet kan worden afgeleid de Yezidi-gemeenschap slachtoffer is van systematische en veralgemeende vervolging of mensenrechtenschendingen. Uit deze informatie blijkt dat voor specifieke leden van de Yezidi-gemeenschap en in individuele gevallen sprake kan zijn van problemen, alsmede dat op plaatsen waar de Yezidi-gemeenschap en de moslimgemeenschap elkaar treffen de mogelijkheid bestaat dat specifieke conflicten ontstaan. In individueel aantoonbare gevallen kan het behoren tot de Yezidi-gemeenschap aldus een factor zijn die kan leiden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Het loutere behoren tot de Yezidi-

gemeenschap volstaat, in het licht van de voormelde informatie, echter niet om te besluiten dat een persoon die deel uitmaakt van deze gemeenschap ingevolge een loutere aanwezigheid in verzoekers regio van herkomst dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging bijgevolg *in concreto* aannemelijk te maken. Hij slaagt er echter niet in om de individualisering van zijn vrees aan te tonen. Tevens blijkt uit de bijlage bij verweerders nota met opmerkingen dat geweld tegen Yezidi in Noord-Irak uitzonderlijk is en door de KRG-regering wordt tegengegaan. De bestreden beslissing stelt verder nog terecht het volgende: *“Voorts kunnen ook volgende bedenkingen worden gemaakt bij uw bewering als zou u gedurende 5 maanden zijn vastgehouden door de Assayish en uiteindelijk zijn gevraagd voor hen te spioneren. U stelde immers zelf geen enkele interesse te hebben in de partij en u louter omwille van een eventuele job bij de partij te hebben aangesloten. Merkwaaardig genoeg heeft u dit nooit als dusdanig gemeld tijdens de ondervragingen waaraan u werd onderworpen (zie gehoorverslag CGVS p. 26). Indien u daadwerkelijk zou zijn opgepakt, vastgehouden en verhoord over de partij, kan toch redelijkerwijs worden verwacht dat u alles in het werk zou stellen om de Assayish te pogen overtuigen van uw ware motivatie die ten grondslag lag aan uw aansluiting bij de partij. Dit eens te meer gezien uw, van in het begin, bestaande vrees voor problemen indien uw lidmaatschap aan het licht zou komen. Dat u de verhoren daarentegen gewoonweg gedurende 5 maanden zou hebben ondergaan, is niet aannemelijk. Dat u uiteindelijk na 5 maanden - een periode waarin u niet de minste informatie over de partij had weten te verschaffen aan de Assayish - zou zijn vrijgelaten onder de voorwaarde dat u voor hen bij de partij zou spioneren, kan evenmin worden volgehouden. U verklaarde dat u werd vrijgelaten mits de afspraak dat u één keer per maand in contact zou staan met een zekere (J.) aan wie u de informatie zou doorgeven. U verliet echter reeds op 2 april 2013, ruim een week na uw vrijlating, Irak en u gooide uw sim-kaart weg. Ook al zou u telefonisch niet meer bereikbaar zijn, er kan minstens worden verwacht dat de Assayish u thuis zouden zijn komen zoeken indien ze u niet (meer) konden bereiken zoals afgesproken. Echter, u verklaarde uitdrukkelijk dat dit, tot op heden, geenszins het geval is (zie gehoorverslag CGVS p. 29). Voorgaande maakt dat dan ook de nodige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de problemen die u met de Assayish zou hebben gekend.”* De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen deze motieven. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat verweerders informatie aangaande de veiligheidssituatie in Noord-Irak niet meer actueel is aangezien deze dateert van 12 april 2013, terwijl de bestreden beslissing genomen werd op 14 juni 2013. Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen evenwel de COI Focus “IRAK – De actuele veiligheidssituatie in Noord-Irak” van 20 december 2013 (bijlage 1). Uit deze informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Noord-Irak significant stabiel is dan elders in Irak. Verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen terecht op dat geenszins wordt aangetoond dat de rapporten en persartikelen waarnaar verzoeker verwijst (verzoekschrift, stukken 5-17) betrekking hebben op de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Sulejmaniyah die ressorteren onder het autonoom Koerdisch gebied, alsook dat de zelfmoordaanslag op 29 september 2013 op het hoofdkwartier van de Assayish in Erbil in de voormelde COI Focus in rekening werd gebracht. Aangezien de door verzoeker bijgebrachte informatie niet toegespitst is op de veiligheidssituatie in Noord-Irak en verweerders informatie wel degelijk rekening houdt met plaatselijke gewelddadige incidenten, is op basis van deze informatie er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Noord-Irak zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoekers verwijzing naar een persbericht van het CGVS van 2007 (verzoekschrift, stuk 16) niet relevant is. Ieder dossier wordt individueel beoordeeld op het ogenblik van de uitspraak. Een schending van het gelijkheidsbeginsel louter omwille van het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus in het verleden aan asielzoekers uit Irak, kan dan ook niet worden aanvaard.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Gelet op hetgeen voorafgaat, schendt de bestreden beslissing artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of element dat de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS